

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΩΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ο πιωτής καλλιέργης Ιουλιανός Κ., είνε τοελλά έφωτευμέρος με τηρ Λιδίαν στό Παρίσι. Έζαφρα διως τοδ γράφει ό πατέρας του ἀπό τηρ Μασσαλίαν νά μεταβῇ ἐκεῖ, προκειμένου νά τὸν γνωμεύη με τὴν δύνα. 'Εφρη, γεαδά και πλονοίαν κάροη. 'Ο Ιουλιανός κούβει τὸ γράμμα, ἀλλά μά μέρος τὸ ἀνακάλυπτει τέλος ἡ Λιδία, τὸ διαβάτη και ἀποφιαζει νά θυνιασθῇ για τὴν εὐνυχία τοῦ ἀγαπημένου της. Τοῦ ουνιοῦ λοιπόν νά πακούσῃ τὸν πατέρα του και τὸ ἀναχωρήση. 'Ο Ιουλιανός σπαράσσεται, κλαίει... 'Ο Λιδία ἐπιμένει. Τοῦ λέει διν ἀπό τὴν ἀποκούρη δὲν θὰ τὴν ξαναδῇ πλέον. Τοῦ ἐνθυμίζει τὰς ὑποχρεώσεις της στὸν οὐνιγόν της και τὸ παιδί της, ποὺ δὲν μπορεῖ νά τοῖς ἔγκαταλείγῃ, και τὸν λατοεινούς εἰλικρινῶς. Τότε πλέον ὁ Ιουλιανός πειθεται και ἀγαποῦει μᾶργανούς καρδιάν. Φθάνει οική Λιδία, και ἀπ' δύον γράφει στὴν Λιδία και τὴν ξεβενει νά τὸν δεχθῇ δύον. δέν δύναται νά λιποτῇ τὸ μαρτύριο τοῦ χαροφιοῦ. Χάπει δάχνει πικρό, εἰνε δυστυχῆς! 'Η Λιδία τοῦ ἀλαντᾶ, τὸν παρομοει και τὸν προτόρει, για τὴν εινιχία τον, και φαγή γρύζομας και γενναῖος, ὑποχρούμενη για μέλη πατοτενή φίλη τοι. 'Ο Ιουλιανός σφίγγει τὴν καρδιά του και ἀγαποῦει για τὴν Μασσαλία... Φθάνοντας ἐκεῖ ἐπισκέπτεται τὴν μητροτή του ἀπό τὴν ὅποιαν δὲν μένει καθόλου εὐχροιστημένος. Τὸ γράμμα αὐτὸν στὴν Λιδία και τὴν Λιδία τοῦ ἀλαντῆ στελνούντας τον ουγάριον ἐν γράμμα τῆς μητροτῆς του 'Εφρης πρὸς τὴν ἐν Παρισίοις φίλην της Καμιλῆν. 'Η δύο φίλες ἀλλήλογραφοντον ἀφ' δύον βγῆκαν ἀπό τὸ Λύκειο στὸ όποιο γνωστόθραγαν και ἡ 'Έρη γράφει στὸ γράμμα αιτὸ πρὸς τὴν Καμιλῆν τὰς ἐγενέσθεις της, ἀπό τὴν πρώτη οντάρητοι με τὸν μητροτῆρα της. Γράφει με συμπλάθεια και πότι για τὸν Ιουλιανό, τὸν ὅποιον μάλις είδε συνεπάθησε... Μ' ὄλατά τοῦ Ιουλιανός ἔξαλονυθεὶ ν' ἀγαπᾷ τὴν Λιδίαν. 'Άλλα και αὐτὴ ἐπιμένει στὸ γάμο του τόσο, ποὺ στὸ τέλος δυνατούχης δέν ἀπολογούνται τὸ πεποιμένον, ἐκμετηγρεταί τὰ πάρτα στὴν μητροτή του κλαίγοντας και γράφει τὴν τελευταία ἀποχαρετοτήριο ἐπιοτολή στὴν Λιδία...].

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενον
Ολην τον τὴν ἔρωτικὴν ἴστοριαν,
τὸν σπαρακτικὸ ἀποχωρισμὸ του ἀπό
τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε. Δὲν μοῦ
ἀνέφευ μόνον τὸ διονύμη της, ἀλλὰ
οὔτε κι' ἔγον ἐπέμενεν νά τὸ μάθω...)

Τι μέλλει ποιά εἶνε αὐτή;

Ἐβεβαιούμηκα πλέον διτ δὲν είχα
πέσει ἔξω στὰς ὑπογίας μου. 'Ο Ιου-
λιανός ἀγαποῦσε 'Ο Ιουλιανός ἀγαπᾶ!

Ναι, ἀγαπᾷ ἀκόμη τὴν γυναῖκα
αὐτήν, περὶ αὐτοῦ δὲν ἀμφιβάλω κα-
θόλου.

Ἡ πληγὴ τῆς καρδιᾶς του δὲν ἔχει
γιατοευτενή ἀκόμη.

Μοῦ ἔδωσε κι' ἔδιαβασα ἐπιπλέον και τὰς ἐπιστολὰς τῆς γυναι-
κὸς αὐτῆς. Εἴδα τὰς συμβουλὰς της νά τὴν λησμονήσῃ και νά με
νυμφευθῇ και ἐννοῦ περὶ τίνος πρόδειται. 'Ηταν ἔνα καποτετοίο
γυναικὸς περασμένης καπτως ἥλικιας. Λέγω καποτίσιο, γιατὶ ἀν
ἀγαποῦσεν εἰλικρινῶς τὸν Ιουλιανό δὲν θὰ δεχόταν νά τὸν ἀπο-
κωρισθῇ. 'Έγώ τολλάχιστον δὲν θὰ τὸ ξακονα ματό ποτέ...

Σ' ἀλλην ἐπιστολήν μου θὰ σοῦ γράψω
ἐκτενῶς περὶ τῆς ἔρωτικῆς αὐτῆς περιπτείας
τοῦ Ιουλιανοῦ. Δὲν τολμῶ νά σοῦ γράψω
περισσότερα ἐπὶ τὸν παρόντος, γιατὶ κα-
θὼς βλέπεις, η ἐπιστολές ποὺ σοῦ στέλνω
φθάνουν ἀντίγραμμένες στόνυμηστήρα μου...

Πώς γίνεται αὐτό;

Μόνον σ' θὰ μπορέσεις νά τὸ ἀνακαλύψεις.
'Υποθέτω ποὺ η μητρός σου θὰ ἔδωσε
τὴν πρώτην μου ἐπιστολήν εἰς καμμίαν φί-
λην της στὸ Παρίσι, ἀνδιαφερούμενην γιά
τὸν Ιουλιανό και θὰ τοῦ τὴν ἔστειλε.

Αὐτά είχα νά σοῦ γράψω, ἀγαπητή μου
Καμιλῆ. Καθὼς βλέπεις η μητροτή μου
δρχίζει μὲ μα περιπτεία.

Ο μητροτή μου ἀγαπᾶ μιάν ἀλλη. Κι'
ἔγα, ἔχω τὴν ὑποχρέωση νά τὸν θερα-
πευτῶ και νά τὸν καταστήσω εύτυχισμένον.

Θὰ τὸ κατορθώσω;

Τὸ ἐλπίζω και είμαι βεβαία πώς τὴν ή-
μέρα που δ' Ιουλιανός θὰ μοῦ πῆγι «Σ' ἀ γ α-
π ἄ π», θὰ μοῦ τὸ πήγι εἰλικρινῶς, γιατὶ θὰ μ'
δργαπᾶ πραγματικῶς.

Κι' ἔγω δικος θὰ τοῦ δείξω διτ
στὴν ζωή αὐτής ἔρωτες πειδίον ἀγαπᾶ
σταθεροί, ἀπό ἐκείνον ποὺ γνώσιε και τὸν
πότισε με τόσες πικρίες.

Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε κι' ἀγαπᾷ ἀκό-
μη ἔχει σύνχρονον και τέκνον. 'Έγώ δὲν ἔχω
κανένα ἐκτὸς αὐτοῦ στὸν κόσμο και θὰ τοῦ
δροσισθῶ ὀλοψύρως, δρως και τοῦ ἀξίζει..

Πόσο μεγάλος θὰ είνε ὁ θριάμβος μου
ἀν τὰ κατορθώσω ὅλα αὐτά; 'Η ήμέρα που

δ' Ιουλιανός θὰ ξεινει θεραπευθῆ ἐντελῶς και θὰ γίνη δικός μου,
ἐντελῶς δικός μου, δέν είνει η εντυχεστέρα τῆς ζωῆς μου. Κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον θὰ κερδίσω τὴν ἀγάπη του με τὰς φροντίδας
μου και τὰς περιποιήσεις μου. Τι ἀλλο περισσότερο μπορεῖ νά ξη-
τήσῃ μιά νέα, μά γυναῖκα, μά σύνχρονος; ...

Υγίανε, ἀγαπημένη μου φίλη. Θά σου ξαναγάψω πολὺ γρή-
γορα... Σε φιλῶ
Εφη

I'

Ο Ιουλιανός στὴν Λιδία.

Μασσαλία τη...

Λιδία,

Παλά μου, θιλιερή και δικριθρεγητη ἀγάπη, χαίρε γιά πάντα!..

— Έκείνο πον ζητούσες ἔμινε...

— Έκείνο πον ἐπιτυμούσες ἐπραγματοποιήθη...

Νυμφεύμοις θαντός δεκαπέντε ήμερων...

Είθε νά είσαι αἰώνιος εύτυχής...

Χαίρε!...

Ιουλιανός

IA'

Η Καμίλλη στὴν "Εφη".

Παρίσι τη...

Αγαπημένη μου φίλη,
· Ήλθεν ή σειρά μου νά σου

γράψω κι' ἔγω τὰ νέα μου.

Τὴν γυναῖκα γιά τὴν ὅποιαν
αν μοι ἔγραψες στὸ τέλευ-
ταίο σου γράμμα, τὴν ἀγνω-
στὸν πον ἔκαμε τὸν Ιουλιανό
νά υποφέρῃ τόσο τὴν γνωρίζω
ηδη, τὴν ἔγγνωσισα και ἀκουσε
πῶς :

Διό ημέρες πρὶν λάβω τὴν
τελευταία σου ἐπιστολή βιο-
σκόμουν στὸ σπίτι και ἔργαζό-
μουν με τὴν μητέρα μου, ὅταν
μα; ἀνήγγειλαν τὴν κυρίαν Δέ...
Δὲν ἔγνωσια τὴν κυρίαν αὐ-
τὴν και στὰς σχετικάς ἔρω-
τησεις μου η μητρός μου ποὺ
είτε πῶς είνε στενή της φίλη
και πῶς σ' αὐτὴν ἔδειξε τὴν
πρώτην σου ἐπιστολήν, τὴν
ὅποιας ἀντίγραφον ἔλαβε
Ίουλιανός.

· Η κ. Δέ... μπήκε σὲ λίγο
στὸ δωμάτιο μας. 'Ηταν κα-
τάμαρα ντυμένη, πολὺ χλωμή
και ταραγμένη. Μόλις με εἰδὲ
φάνηκε λιγάκι στενοχωριμένη.
· Επιτυμούσες φάνεται νά συ-
ναντηθῇ ιδιαιτέρως με τὴν μη-
τέρα μου. Παρ' ὅλα ταῦτα
ἔγω τὴν ἔξητασα προσεκτικά

Θὰ γίνη δικός μου, ἐντελῶς δικός μου...

έντος όλίγων δευτερολέπτων και είδα πῶς είνε ώραία γυναῖκα. Δὲν είνε νέα. Θά ξέρει περάσει άμφαλώς τά τριάγτα, ἀλλ' αὐτό δὲν τήν έμποδίζει νά είνε πολύ-πολύ έλκυστική και θελκτικότατή. "Έχει κάτι τό έξαιρετικό έπάνω της, κάτι πού σε τραβᾶ, πού σε γνωτεύει..."

"Όταν έσήκωσε τό μαυρό της βέλο έκυπταξα προσεκτικά τά χαρακτηριστικά της. Τά μαλλιά της είνε μαύρα, σγοινό, στιλνά, υπέροχα. Τό μέτωπό της υψηλό και φεγγοβόλο. Ή χλωμάδα τοῦ προσώπου της τήν κάμνει πειδ συμπαθητική και γλυκεταν. Τά μάτια της είνε βαθυγάλακα και τη φρονία της ζωηρά μαύρα. Ή μύτη της λεπτή, ἀριστοκρατική, ένθυμηζουσα τήν της Μαρίας 'Αντονέττας. Τό στόμα της μικρό, τά δύντα της λευκά και υπερόχους και νονικά..."

Μέ μια ματιά, τέλος, φαίνεται γυναῖκα τοῦ καλοῦ κόσμου, γυναῖκα ἀνωτέρας τάξεως, γυναῖκα τῶν παρισινῶν σαλονῶν, τελεία, έλκυστική, ἀμεμπτος στὸ ντυσιμό της, μάν και ήταν λιγάκι ἀτμέλητη λόγω τῶν τῆς ταραχῆς της.

Μ' ἔχαιρτεσθε με μάλιστα κλίσ της κεφαλῆς και δὲν ἐπαψε νά φαίνεται στενοχωρημένη γιά τήν παρουσία μου.
"Η μητέρα μου τήν έπλησσε μ' ἔνδιαφέρον φυλικόν και καλοσύνην και τήν ώθησε :

— Τί ξέρεις, ἄγαπητή μου Λυδία, φαίνεσαι πολὺ ταραχμένη ;
"Η κ. Λυδία έρριξε ἔνα στενόχωρο βλέμμα πρὸς τό μέρος μου και ἀπάντησε :

— Ναι, έχετε δίκηο, μου συμβαίνει κάτι και ηθελα νά σᾶς μιλήσω.

— Καμίλλη, μοῦ είπε τότε ή μητέρα μου, ἀφησέ μας, παιδί μου.

"Ἐπήρο τό ἐργόχειρό μου, ἔχαιρετας κι ἐπέροσα στὸ πλαγιγό δωμάτιο. "Ημούν δῶμας ἀποφασισμένη, πρὸς κάριν σου, ν' ἀκούσω τί θά ἐλέγετο και γι' αὐτό δέκα ματα μάτια ἀξιοκατάκριτο, μά και ἀναγκαιόν.

"Ἐκάθησα κοντά στήν κλειστή πόρτα που ἔχωριζε τά δύο δωμάτια και ἐπόσεχα νά μή μου διαφύγῃ λέξις.

"Ἀκούσα τήν μητέρα μου νά λέγῃ τής κ. Λυδίας νά καθίσῃ. Κατόπιν ἀκούσα πόλιν τήν κ. Λυδία νά ἐρωτᾷ τήν μητέρα μου.

— Φιλάττη μου βαρόνη, μήπως ἐλαβεν ή κόρη σας νέαν ἐπιστολὴν ἀπό την Μασσαλίαν ;

— "Οχι, τής ἀπάντησεν ή μητέρα μου, γιατί παγαμικῶς δὲν είχα λάβει τήν τελευταία σου ἐπιστολή.

— Θά σᾶς παρακαλέσω θερμῶς, μόλις λάβει ἐπιστολὴν νά μοῦ τήν δείξετε, είπεν ή κ. Λυδία στήν μητέρα μου.

— Τι τρέχει λοιπόν, τι συμβαίνει; φωτίσεν ἀνήσυχη ή μητέρα μου.

— Θά σᾶς τά εἰπω δῆλα, είπεν ή κ. Λυδία. Ποτὲ δὲν είχαμε μυστικά μεταξύ μας.

Στό σημεῖο αὐτό ἐδιπλασίασα τήν προσοχή μου.

— Η κ. Λυδία συνέχισε :

— "Οπως ξέρεις, ἄγαπητή μου, ἔκαμα διτι μπροσύσα γιά τήν ευτυχία του 'Ιουλιανού. Είνε ἀδύνατον δῶμας νά φαντασθῆται πόσο μοῦ στοίχισεν ή θυσία αὐτή, πότο ἐπόνεσα, πόσα δάκρυα ἔχυσα. Όταν ἔλεγα τοῦ 'Ιουλιανού νά χωρούσε μή καρδιά μου αἰμάτων. Όταν τοῦ ἔχαγεν νά μή λησμονήσῃ και νά γινηφευθῇ τήν νέαν ποὺ τοῦ ἐτοιμάζαν, υπέσταμην φρικτοῦ μαρτύρου. Γιό μιας στιγμῆς νόμιμα πάσα δῆλα μηδορύσαν ν' ἀνθέξω περισσότερο. Νόμιμα τά πῶς θά ἐπέθανε. "Ἐχασα τό πάντο μού και τήν μαγεία μου..

Παρακάλεσα τότε Θεό, νά μα λυτρώσω τήν πληγή τής δόλιας μου καρδιᾶς, ἀφοσιώθηκα στὸ παιδί μου, γιά νά ξέσχω. Έιμαι διτι μπροσύσα γιά τό καλο τοῦ 'Ιουλιανού, ἔθυσάδηθη και ουλεκτικῶς. Ο 'Ιουλιανός δῶμας παρεξήγησε δῆλη αὐτή τήν καλούσην μου. Δὲν ἔκατάλαβε τό μαρτύριό μου. Νόμιμα πάσα ἀγάπησα κατοίν αλλον. Θύμωσε μαζί μου και μούγρωψε τήν τελευταία του πλαισιετιστήρα επιστολή. Θεέ μου! τι πρέπει νά κάμω πειά; Ή καρδιά μου έχει γίνει κομματια. Δὲν ἀντέχω, ἀρκετά ουπέρερα. Αἰσθάνθησα τήν φιλική ν' ἀνοίξω σε κάπιον τήν καρδιά μου, νά ζητήσω τήν φιλική συνδρομή διποιουδήποτε και γι' αὐτό ηρθε σε σένα, ἄγαπητή μου. Πρός Θεό! πές μου τί νά κάμω, βοηθήστε με στήν δύσκολη αὐτή περίσταση, σῶστε με!

— Φτωχή Λυδία! ψιθύρισε με είλικρινή λύπη ή μητέρα μου.

— Ναι, είμαι ἀξιολύπητη. Ποτὲ μά γυναῖκα δὲν υπόρερε διος ονδρφερα ἔγω και διας ονδρφερα ἀκόμα. Ερχονται συγμές πού νομίζω πῶς θά τρελλαθ, τό μυαλό μου γρούζει, δὲν ξέρω πού βρίσκομαι. Εκαμπα διτι μπροσύσα γιά τόν 'Ιουλιανό μή σκεπτομένη καλ-καλ τά πράγματα. Τώρα δῶμας πού βλέπω πῶς τό κάνω παγαμικῶς, τώρα πού βλέπω ἐμπρός μου τά πάποτελέσματα τῶν

τρελλῶν μου ἐνεργειῶν, ἔξανίσταμαι, ή καρδιά μου πονεῖ, τόν ποθῶ δίσον ποτέ ἀλλοτε. Χθές λίγο ἔλειψε νά ἐγκαταλείψω τόν σύζυγό μου και τό τεκνό μου και να τρέξω στήν Μασσαλία νά τόν συναντήσω. Είμαι βεβαία πῶς θά μ' ἀγαπᾶ ἀκόμη, πῶς θά θυσιάση τό πάντα πρὸς κάριν μου. Τώρα ἐννοώ τί δύσκολο παίγνιδι ἀνέλαβα. Δὲν βαστῶ δίμος πειά. Αὐτό είνε ἀνάτερον τῶν δυνάμεων μου. Α' γαπῶ περισσότερο ἀπό κάθε ἀλλη φορά. Θέλω τόν 'Ιουλιανό δικών μου. Φοβούμαι τήν μηνιστήν του. Τήν φαντάζομαι ίκανήν νά τόν κάμη νά τήν υπεραγαπήση. Άλλα δὲν πρέπει νά γίνη αὐτό. Ή σκέψις διτι μπροσά νά τόν κάσω μή τρελλαίνει !...

Δάκρυα είλαν γειμεῖται τά μάτια τής Λυδίας, ή φωνή της ἔτρεμε. Ή μητέρα μου προσπάθησε νά τήν καθηγυνάσῃ. Τής είπε λόγια παρεγγοριτικά.

— Γι' αὐτό ηρθα σε σᾶς, φιλότη μου, είπεν ή κ. Λυδία. Ήρθα νά σᾶς ίκετεύσω νά με προφυλάξετε, νά με σώσετε ἀπό τόν ίδιο τόν καθηγούμενο.

Στό σημεῖο αὐτό τά δάκρυα και οι λιγμοί τήν ἐπινήσαν. "Ἐρχουψε τό πρόσωπό της ἀνάμεσα στά χέρια της και ἔκλαψε, σᾶν μικρὸ παιδί, ἀφετη ὡρα.

— Η μητέρα μου προσπάθησε με κάθε τρόπο νά τήν ένισχυση, νά τήν καθηγυνάσῃ.

— Υπάρχει ὅμως παρηγορία σε μιά τέτοια περίσταση, υπάρχει βάλανο μή γίνεται τέτοιο πόνο;

Είχα ταραχή τόσο ἀπ' δύσα ακούσα ώστε νόμιζα πῶς θύμευσό μου.

Σέ βεβαίω, "Εφη μου, διτι λυπήθηκα τήν δυστυχισμένη αὐτή κυρία.

Φαινέται πώς ἀγαπᾶ υπερβολικά τόν μηνιστήρα σου.

Τί ὅμως νά τής έγραψεν ἀκριβῶς ο 'Ιουλιανός γιά ν' ἀπελπισθῆ τόσο;

Σήμερα γιά πρώτη φορά είδα τί θά πή ἀγάπη. Τό θέαμα τής κ. Λυδίας σπαρασσομένης μ' έκαμε νά φοβηθαί τό αἰσθημα αὐτό.

Ο Θεός νά δώσῃ, φιλότη μου, νά μην ἀγαπήσω ποτέ!

Ἐπι τέλους ή μητέρα μου ὑποχέθηκε στήν κ. Λυδία νά τής δείξῃ τό πρότον γράμμα που θά ἐλάμβανα ἐκ μέρους σου. "Ἐπίσης τήν έβεβαίωσε, διτι θά τής βοηθήσῃ μ' ὅλας τής δυνάμεις στήν δύσκολη αὐτή περίστασι.

Τά λόγια τής μητέρας μου κατεπάνωνταν ὄπωδη ποτε τήν ταλαιπωρούσα κυρίαν, ή όποιας ίπνοσέθηκε νά γυρίσῃ στό σπίτι της και νά μην πιστεύσῃ καμάτε τρέλλα.

Οπως φαίνεται ο σύζυγός της δέν γνωρίζει τί ποτε πάρα ποτε στήν δυστυχία της πειστούσε ; Είνε τόσο εύπιστος και ἀπλοίοι κοινωνίας ; Δέν τολμά νά το πιστεύω...

Μόλις ἔλαβε τέλος τήν τελευταία σο στήν δυστολή τήν δύσσα στήν μητέρα μου, ή όποιας τήν δείξεις ; Αστραπήσαται τήν καρδιά της και τό φαγτάζει. Θ' αιχνήσειν ἀσφαλῶς ή ἀπελπισθεῖν τής γυναίκας, διτι ο 'Ιουλιανός σού ινοίξει τήν καρδιά της και διτι θεραπεύσει.

Μολαταύτη εἴγω σού ἔγαπα φαίνεται πάν διτι συνέργεια της γυναίκας. Μολαταύτη εἴγω σού είναι πράγματα πάν διτι συνέργεια της γυναίκας. Δέν τολμῶ νά σε συμβουλέψω σχετικῶς. Καὶ τί συμβουλή νά σου δώσω ; Είνε τόσο μπερδεμένα τά πράγματα !..

Κάμε διτι δι τό Θεός σε φωτίσει...

Τήν δυστολή ποτὲ θά μού στείλης τήν διευθύνσεις στήν καμαρέρα μου. Τό κάμων αὐτό γιά νά μην πέσῃ στά χέρια τής μητέρας μου και μάθη μή παρηγολούσθησα τήν συνομιλία της με τήν κ. Λυδία, πίσο από τήν πόρτα, πράγμα είνειλως ἀξιοκατάκριτο, τό διοποιηθεῖσα δύμας πρὸς κάριν σου, και γιά τήν εύνειλα σου...

Δέν έχω τίποτε πειστούστορο νά σου γοάγω πάν τού παρόντος.

Είθε έχω νά εύντυχησης, φιλότη μου, παρ' διλας τά δυσκολίας που παρουσιάζονται.

Σέ φιλώ

— Η Καμίλλη στήν "Εφη"

IB'

Φιλότη μου,

Πρό μας ωδας συνδρούσα τό γράμμα μου στό ταχυδρομείο και σπεύδω νά σου γράψω διμέσως και δευτερο. Συνέβησαν τόσα πράγματα μέσα σε λίγη δισα...

Σοῦ γράφω διμας βιαστικά, μέ δυσ λόγια.

Τρέμασι δόλκαληρη !...

(Άκολουθει)

